

“...LA BASSA, MÉS LA BOLUGES MÉS TREU OLOR...”

Aquesta manera de diure és, de segur, una expressió que avui no se usa com en temps enrera, o, si volem, se usa exclusivament com manera de diure, i no més com expressió presa de la vida quotidiana, vist que, el progres, ha eliminat, per fortuna, les basses, així com les teníem el passat a la portalleta de les cases, i doncs, a la vista quotidiana de tots el habitants.

És una manera de diure que utilitza una expressió, de una certa manera, fins i tot vulgar, però ben forta i absolutament expressiva, també si avui se utilitzen expressions i paraules, i amb més freqüència i sense massa problemes, assai més fortes i més vulgars.

És ver també que a voltes emprem certes expressions fortes i vulgars, a preferència de altres que objectivament tenen el mateix significat i la mateixa força, per donar a les coses que volem diure i al missatge que

volem fer arribar una major força de impacte i aconseguir un... millor resultat.

Tornant a la nostra expressió, aquesta manera de diure, que se utilitza en diverses situacions i amb diverses finalitats, segurament vol posar l'atenció al fet que, a voltes, el nostre esforç per arribar a certes reivindicacions o per cercar de donar motivacions i excuses a situacions no clares o a coses que saben són estades mal fetes, de fet porta a un resultat contrari: la situació que volem justificar resulta encara més poc clara o compromesa, i la cosa mal feta, mal feta és i mal feta resta, si no a un examen més aprofundit, se presenta encara pitjor.

És una manera de diure que resulta exemplarment clara, quan a voltes, se tempta, després de anys de tornar sobre certs arguments o situacions de temps enrera, amb la il·lusió que els altres s'hagin olvidat els

elements de judici o el temps hagi atenuat el valor negatiu de determinades situacions, la poca o escassa moralitat de certos comportaments. I aquestes són situacions que se poden verificar a bastança de freqüent sigui en l'àmbit de les famílies, així com entre amics de companya o de treball.

La realitat és que amb el mal, amb el temps, no pot ni se transforma en bé; una persona mala o desacostumada, home o dona que sigui, no pot tenir la pretesa que el sou passat tengui de ésser considerat bo, si bo no és estat, etc... Tots tenim de ésser coherents en les coses que fem, que diem, o que sem estat, així com tenim el dret de ésser judicats avui per les coses de avui.

Per això és menester que se faci atenció a no bolujar massa la... bassa... sinó pot arribar a treure encara més olor...

Vito Loy